

TOTEM

Dobružských Skautů

roč. č. 5
2012

Květen/Červen

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři Totemu, dovoluji, abych vás přivítala na první stránce nového čísla a ve zkratce vám představila, co vše se v něm můžete dozvědět. Bedlivě dávejte pozor, protože za uplynulé dva měsíce Dobrušští skauti vůbec nezaháleli a stihli toho hrozně moc!

První článek vás zanesl na konec března, kdy kruté mrazy byly nekonečné a všichni se těšili na sluníčko a jaro. Abychom tomu trochu pomohli, vynesli jsme za Dobrušku Moranu, kterou jsme upálili, ukamenovali i utopili. Snad se již tento rok nevrátí.

Další záslužná činnost byla vykonána na loukách v Orlickém Záhoří, kde RaR vysbírali všechny kameny.

V živé paměti ještě určitě máte nedávné májové oslavy, které jsou v článku od Ondry detailně popsány. Vše začíná brigádou, kde se chystalo dříví na oheň a májka. Krátký od-

dech přichází při oslavě svatby našeho bratra a pokračuje při oslavě 40-ti let od svatby našich holandských přátel. Na to hned navazuje oslava 100 let od založení českého skautingu, stavění májky na náměstí a čarodějnický oheň v parku. Následuje dětský den u klubovny a vše je zakončeno velkým úklidem všeho. Taký se divíte, jako já, co vše se dá za pár dní stihnout?

V další části nám jednotlivé oddíly přibližují jejich činnost za poslední dva měsíce. Dozvíte se, kde byly, co zažily a co se naučily.

Nejvyšší horu ČR zná snad každý, doufám, že většina z vás ji i zdárně zdolala a kdo ne, může se v Tipu na výlet inspirovat.

Další inspiraci vám nabízíme v Tipu na knihu, kde se tentokrát přeneseme do Mongolska a společně budeme prožívat příběh člověka a vlka.

Do třetice vám dáme Tip na hru. Můžete si zahrát na členy

parlamentu, vypátrat správnou písničku nebo zkusit si roli řečníka. Třeba tím i naučíte něco nového...

Jak již zde bylo zmíněno, jeden náš Dobrušský bratr se oženil. Abyste nebyli ochuzeni o to, jaké měla nevěsta šaty a jak jim to spolu slušelo, přinášíme vám pár fotek novomanželů.

Následující část nás naladí na dobu prázdnin - hlavně táborů. Pět našich sester a bratrů nám odpovědělo na Otázku Totemu. Určitě se máte na co těšit.

Pomaloučku se blížíme ke konci, ale než si přečtete citát na závěr, je pro vás ještě připraveno Okénko do historie českého Junáka. Pozorným čtenářům jistě neunikly první dva díly a tak si s chutí mohou přečíst díl třetí.

Doufám, že jsem vás dostatečně naladila a teď mi nezbývá nic jiného, než vám popřát krásné čtení.

Parluc

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	23 - Tip na hru
Obsah	- Hry na rozvoj myšlení
3 - Střediskové dění	24 - Skautská svatba
- Vynášení Morany	25 - Otázka Totemu
- Sběr kamení v O.Z.	28 - Okénko do historie
- Májové oslavy	- O českém Junákovi - 3. díl
- Médátka a Tygři	30 - 100 let skautingu
- Světlušky	31 - Poslední stránka
- Slunečnice	- Uzávěrka
- Mohykáni	- V příštím čísle
- Oldskauti	- Tiráž
19 - Tip na výlet	32 - Citát
- Přejezd minivelehor	
21 - Tip na knihu	
- Ťiang Žung - Totem vlka	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

VYNÁŠENÍ MORANY 31.3.2012

„V ten čas sněhů a ledu, dlouhých soumraků a nocí vládla Mořena, až bůh slunce počal déle, vlídněji a tepleji hleděti na tvář země. I rozbíhala se vodou ledová pouta; veselili se po všech dědinách, po všem plemeni. Za zpěvu brali se k vodám, k volným teď potokům, řekám, házeli do nich obraz zimy a smrti ...“

(A. Jirásek, Staré pověsti české)

Skoro jakoby ten Jirásek zvadlo na Moranu předepsal:

„Zlá zimní Morana bude vynešena průvodem od skautských kluboven přes náměstí Novoměstskou ulicí do Křovic, kde bude v zátoce pod křovickým mostem zapálena, kamenována a utopena, aby se konečně už vše zazelenalo a rozkvetlo.“

V čase rozeslání této pozvánky to vypadalo, že Morana-Zima už předala vládu Jaru a její upálení, ukamenování a utopení bude oslavou krásného jarního počasí a rozkvétající květeny. Kdeže! Někdo takový se přece bez boje nevzdá.

Počasí už od čtvrtka signalizovalo, že v dotýčnou sobotu vezme ta Morana spíš žezlo znovu pevně do ruky. Předpovědi slibovaly zimu, sníh a vichřici. Teploměr tedy poskakoval mírně nad nulou, sníh se chvíli předvedl, vichřice našťestí jen laškovně zahýbala stromy, aby všichni věděli, co by mohla, kdyby chtěla.

Duši naší výpravy za Moranu byla tentokrát dcera. Když jsem jí ukázala zvadlo, zaujalo ji na Moraně zejména to kamenování. Vzala za svůj nápad přibrat dvě kamarádky ze skautské družiny a že si udělají mini-výpravu. Sestava tří holek se přece akorát vejde na zadní sedadlo rodičům do auta. Vlastně proč ne, na akce ke kamarádům do Dobrušky jezdíme rádi, můžeme tedy výpravu rozšířit.

Ke klubovně jsme dorazili chvíli před avizovaným srazem v 16 hodin. Počasí zahnal všechny dovnitř, smečka svěťčat (= světlušky & vlčata) se zaslouženě ohřívala u kamen po před-

chozí úklidové brigádě, kdy klubovny čistými okny prokoukly do toho jara, co přece jen musí přijít.

Petr, ještě v montérkách z té brigády, dirigoval přípravu na Moraní průvod. Mohykáni už předtím nachystali velmi elegantní paní Moranu přivázanou na bidlo, aby mohla být nesena v čele průvodu. Hlavně ty tepláky jí moc slušely. Mezitím se sešlo ještě několik dalších účastníků: skupinka Medátek se svojí vedoucí, vedoucí Mohykánů, pak Katka, Hamina, pár otužilých rodičů dětí a taky ty „naše holky“ z pražské návštěvy. Účast vesměs byla ale záležitost těch malých a svoji slávu si užívali.

Petr byl, jako už mnohokrát předtím a doufám mnohokrát potom, hybatelem akce. Jen mi z vnějšího pohledu chvílemi připadá, jakoby na to ostatní trochu spoléhali, že bude-li třeba, je tady a odtáhne to. Ale třeba zdání klame.

Asi ve čtvrt na pět odpoledne už bylo pohromadě všechno členstvo průvodu. Petr ještě rozdál brigádníkům z kyblíku dávku bonbonů, pak všechny, včetně Morany, naaranžoval na skupinové foto před klubovnou a mohlo se vyrazit. Čest nosiče Morany připadla Albimu, zatímco vlčata dostala do vlády megafon, aby průvod byl náležitě oznámen veřejnosti.

Šlo se od klubovny přes náměstí až do Křovic. Vlčata celou dobu komentovala průvod. Petr ho míjel autem nejdřív na náměstí a pak na silnici u Křovic, aby fungoval i jako fotoreportér.

To jeho fotky doprovázejí tento text. Komické bylo potkat se na přechodu s autem městské policie. Moraně se usmáli, vyslýchat ji nechtěli.

Při cestě do Křovic ovšem co to? Mraky se začaly trhat a slunce čím dál víc vykukovalo. Asi Morana tušila, co ji čeká a ze strachu zeslábla. Průvod dorazil na známé místo za křovickým mostem za slunečného počasí. Neuvěřitelné!

Na příchozí tam čekaly dva zbrusu nové ohňové koše s hořícími poleny a Efka s Ifem a malým Vašíkem u stolu plného vonících špekáčků. Teď došlo na Moranu. Konečně tu byl čas jejího konce. Albi ji zanesl na břeh potoka a Petr se ujal obřadu jejího slavnostního zapálení. Kdo z dětí přišel první na brigádu, měl privilegium první sirky. Pak za spršky kamenů byla svržena do potoka, aby se už konečně mohlo ujmout vlády jaro. A skutečně to tak vypadalo. Mraků bylo čím dál méně a na celý obřad pohlíželo slunce. Jen muzika Moraně k jejímu konci nehrála. Je to pochopitelné, vždyť by hráčům přimrzaly prsty ke strunám.

Celá společnost se potom mohla věnovat prvním jarním špekáčkům. Byly vynikající a šly na odbyt velice rychle. Efce patří dík za přípravu a jejich plynu-

lé vydávání zájemcům.

Vlastně se ani nestihla ohřát u ohně. U ohňových košů se tedy vesele povídalo, děti pobíhaly po břehu potoka, nikdo tam nespádl, nakonec jsme na jednom z ohňů dopálili poslední zbytečky Morany. Okolo šesté hodiny odpolední Petr vyhlásil oficiální konec akce a děti za doprovodu Haminy se vydaly domů. My ostatní návštěvníci a děti s rodiči jsme ještě klábosili u dohořívajícího ohně. A utopená Morana, jež nás už skoro přesvědčila, že je jaro, byla v tu chvíli zpátky. Vítr zesílil, začaly poletovat vločky sněhu a končilo se za vydatné chumelenice.

Ale díky Morano, žes nám dala tu chvíli jara na odpoledne pod křovickým mostem.

Zdena Kunešová

A ještě pár slov od dcery Martiny (ve skautu Štěněte):

Když mi máma navrhla vzít s sebou dvě holky od nás z družinky, nadšeně jsem souhlasila. Ihned jsem volala Kátě a Zoubkovi a po pár dnech už jsme se tísnily na zadním sedadle našeho auta. Navštívili jsme nejdříve naši chalupu v Adršpachu a poté jsme zamířili do Dobrušky.

Když jsme dojeli, vypadalo počasí nadějně. Foukalo sice, ale ne nijak zvlášť. Radovaly jsme se, že nezmokneme. V tom jsme se, jak se ukázalo, nemýlily. Čekání na samotný průvod jsme si odbyly v klubovně, kde jsme ne příliš tiše bledly závistí nad její velikostí. Proti tomu je naše klubovna kůlnička na dříví.

Celou dobu průvodu jsme si zpívaly, což je ve větru dost obtížný úkol. Po zapálení Morany a jejím následném vhození do vody jsem si i já nějaký ten kamínek přihodila. Zda kamenovaly i Káťa se Zoubkem, to jsem si nevšimla, pravděpodobně ale ne.

Co musím pochválit, jsou buřty. Chutnaly i Zoubkovi! (A to už je co říct.) Škoda jen, že se nakonec zataáhlo a spustila se sněhová přeháňka. Když jsme došli k autu, byli jsme celí od sněhu. Ale alespoň jsme nezmokli! Aneb vše se musí brát z té lepší stránky. :-))

SBĚR KAMENÍ V O.Z. 21.4.2012

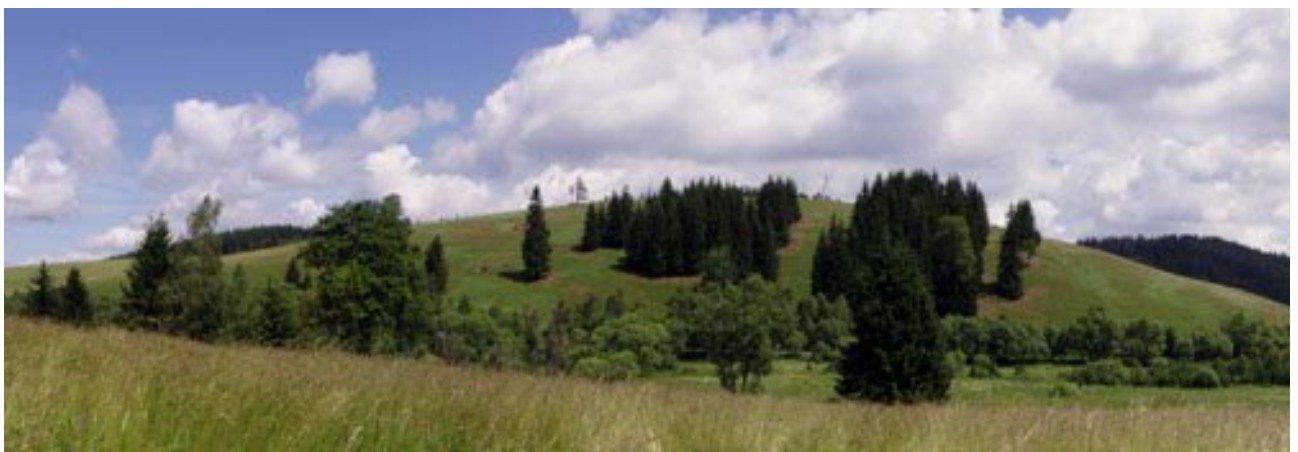
Rok se s rokem sešel a tak se Dobrušští roveři a rangers vydali opět na záhořské louky, aby ochránili sekačky před kameny. Tato každoroční akce sběru kamení byla však letos pojata trochu odlišně. Z původních dvou dnů se akce zkrátila jen na jeden, počet účastníků se taky značně zredukoval, ale hlavně, počasí nebylo úplně ideální. No, posuďte sami...

Je sobota 21. 12. 2012, 7:30 ráno. U skautské klubovny v Dobrušce stojí pár odvážlivců, kteří se na akci přihlásili a které neodradil ani všudypřítomný silný déšť. Po menším telefonátu s Ondrou, při kterém Petr zjišťuje záhořské počasí, se přesouváme do připravených aut a vyrazíme. Cesta ubíhá celkem rychle, takže i přes menší komplikace jednoho z aut se nakonec všech 15 lidí setkává na

jedné ze záhořských luk. Tam dostáváme poslední instrukce a s chutí se vrháme do práce. Stále prší, i když trochu míň. Po pár hodinách nastává čas na oběd a my se přesouváme na statek. Ondrovi však utekli krávy, takže ještě před jídlem si zahrajeme na kovboje a odvážně zaháníme stádo zpět do ohrady. Není to taková sranda, jak se může zdát. Někteří z nás, včetně mě, mají docela nahnáno. Zvláště když jedna černá kráva vypadá, že se jí moc nelíbíme a nejradši by se proti nám rozeběhla. Každopádně, povedlo se a krávy jsou zpět v ohradě. Ondra vrata lépe zabezpečí a my si můžeme oddechnout. Následuje krátký oběd, teplý čaj a odpoledne zpět na louku. Přestalo pršet, takže se nám přeci jenom sbírá líp. Někteří z nás kromě kamení nacházejí i rohy, parohy a další poklady. První část odpoledne

byla slunečná, nicméně během druhé se opět vrátil déšť, tentokrát i s kroupami. Ale nejsme z cukru, takže vytrvale pracujeme. Okolo 18h je hotovo, všichni jsou už dost unaveni, takže se přesouváme. A jelikož do Dobrušky se nám ještě nechce, následuje přesun na naše tábořiště. Tam si prohlédneme výsledek práce, kterou odvedli Petr, Sympa a Pety a vracíme se zpátky ke klubovně.

Letošní sběr kamenů se povedl a myslím si, že jsme pracovali na 100%. Odměnou za to nám budiž dobrý pocit a také sleva na prázdninový výlet do Holandska. Takže zase za rok, sběrači!

MÁJOVÉ OSLAVY

Při pohledu do kalendáře akcí jsme již někteří tušili, že přestává legrace a začíná vážná práce. Nakonec jsme to (asi) zvládli. A co vlastně? No přece oslavy prodlouženého víkendu na přelomu dubna a května, na který přicházely v úvahu nejen tradiční májové oslavy, ale dokonce i menší slavení 100 let existence českého Junáka. Aby toho nebylo málo, proběhla do toho všeho ještě jedna svatba, která je v tomto čísle Totemu zmíněna také, a naši holandsští kamarádi zde měli obnovu manželského slibu po 40 letech, takže i oni víkend řádně proslavili. Vezměme to ale postupně. Pěkně pomalu a v klidu.

Prvním impulzem pomalu se blížících oslav byl sraz v pátek 27.4. u klubovny pod heslem „příprava dřeva na oheň a vyrábění májky“. V rámci pravidelných pátečních schůzek se všichni zapojili do těchto prací a nakonec přišli i další ochotní jedinci. Ifova parta vyjela po průvodním Petrově brífinku do lesa u Mělčany sbírat chrástí a vybrat pěknou břízku na vršek májky, zatímco ostatní u klubovny za-

čali pod dozorem Vaška a Petra řezat již přivezené (a zakoupené) dříví a skládat slavnostní dvoumetrovou hranici, kterou jsme poté spálili za přítomnosti dobrošské veřejnosti v parku za několik dní později v pondělí. Práce bylo spousty a mimo jiné dalo na vědomí i první poctivé letní sluníčko, takže byli někteří zmoženi více či méně a minuty utíkaly jako o závod. Pořizovala se kláda na májku, rovnal oheň, popisovaly se klády, aby bylo jasné, jak je přenést do parku a zpátky sestavit, hrabal se nadělaný bordel. Záměr skončit v 18 hodin se nepovedlo naplnit, nakonec jsme ještě po sedmé hodině nosili na ramenou těžké dvoumetrové klády za roh klubovny, aby byl plac před klubovnou zcela uvolněn na další akce. Po půl osmé jsme pozamykali dveře, uklidili náradí a s vypětím posledních sil v oslabujících paprscích slunce jsme opustili poklidný páteční sídlištní areál horní Dobrušky a odebrali se domů. Páteční brigádnický den skončil a kdo poctivě pracoval, určitě to na sobě pocítil.

Sobotní den byl pro mnohé dobrošské rovery a rangers či přátele Doktora a Katky ve znamení velkolepé oslavy. Je nutné dodat, že pro dobrošťáky bohužel až v Praze. Tím se naše účast poměrně zredukovala, mnozí byli zaměstnáni návštěvou a následnou oslavou Holanďanů, nebo to měli podstatně z ruky a neměli se jak dostat na oslavu, ale kdo chtěl, tak nakonec jel a mohl čestně prohlásit, že jsme neudělali žádnou ostudu, naopak jsme Pražákům ukázali, že za dobrými přáteli pojedou dobrošští skauti třeba na kraj světa! Perfektní obřad za ještě lepšího počasí v parku pražského Letohrádku Hvězda udělal na všechny dobrý dojem, a tak jsme zůstali svatbě věrní, novomanžele jsme nevypískali a přesunuli se na neformální oslavu plnou hudby, jídla a pití, co hrdlo ráčelo. Dál nemá smysl nic popisovat, kdo byl na svatbě, tak ví, jaká oslava může být, kdo nebyl, pro něj toto zůstane utajeno. Katce a Doktorovi jsme všichni srdečně popřáli, obdarovali je nejen svou přítomností, ale i věcnými a dalšími dary a myslím, že se akce vyvedla náramně, což mi potvrdili i oni osobně.

Nedělní den byl ve znamení další svatební oslavy, nicméně trochu odlišné. Holandsští přátelé Antoon a Bertha přijeli do Dobrušky obnovit svůj manželský slib po 40 letech společného soužití. Nedělní oslavný den tak zahájili společnou mší v kostele sv. Václava, poté se přesunuli do Valu na neformální oslavu. Ačkoli jsem na této akci nebyl,

jedno vím jistě: přátel tu mají stovky a dovedu si představit, že i tolik bylo lidí na oslavě v přírodním divadle ve Valu. Ani o tom se zde nebude více slov, protože není třeba. Všichni si to dle ohlasů užili výtečně.

Podařilo se mi tak trochu ukecat Petra i Ifa v pátek odpoledne, abychom stavění oslavného ohně v Archlebových sadech v Dobrušce přesunuli z pondělního odpoledne na dopoledne, neboť byly na programu odpoledne další akce a měl jsem trochu obavy, abychom to zvládli. Brigádníci totiž byli početně omezení, a tudíž bylo jisté, že stavění chvíli potrvá a aspoň to v klidu zvládneme a budeme se odpoledne moct věnovat dalším věcem. Návrh prošel, a tak jsme se sešli v pondělí 30.4. v 9 hodin u skautské klubovny, abychom tak trochu pod mým vedením zahájili brigádu na stavění ohně v parku. Naložili jsme klády na hranici na vlek, ani se všechny nevešly. Ještě náradí, kolečko, lopaty a vzhůru do parku. Petr se sandálářem Koulem se ještě otočili pro zbylé klády, zatímco jsme profesionálně naměřili pásmem čtyřmetrovy kruh a začali jsme odrývat drny, abychom nezničili trávu. Kolo bylo větší, než jsme asi v duchu všichni čekali, z celkových třech hodin celé brigády jsme dvě věnovali právě rytí a odvážení drnů. Sluníčko se zase začalo před poled-

nem opírat do našich těl, a tak jsme byli rádi, že jsme v rychlosti naskládali klády na sebe do původní podoby krásné dvoumetrové hranice, vnitřek vyšlapali chrastím, rápělím a odřezky, kládami a za neustálého zklamaneho hlásání Petra mladšího, že ten oheň takhle nikdy nechytne, jsme hranici zaklopili a zadělali zelenou protrhanou plachtou, o které se zde ještě zmíním níže. Před poledním jsme byli všichni doma, schovali jsme se do stínu a za necelé tři hodiny jsme zase směřovali do klubovny na pokračování příprav dnešního oslavného večera.

Bohužel jsme se sešli v takřka stejném složením jako dopoledne, a tak jsem zpacifikoval všechny na dodělání májky. Kláda byla krásně připravená, stačilo jenom upevnit břízku, věnec a nějaké mašle. Měli jsme na výběr ještě smrček, ale nakonec jsme se rozhodli pro pěknou břízku, myslím, že jsme udělali dobře. S věncem jsme se trochu natrápili, neboť jsme povyměňovali dráty, které již několik let sloužily, narovnaly mašle a upevnili věnec na kládu. Na špici jsme připevnili přichystanou břízku a ozdobili je mašlemi, které přivezl If. Spoj klády a břízky jsme obalili pytlovinou a myslím, že jsme se všichni právem pochválili za pěknou práci. Nakonec nám všechno dalo tak zabrat, že nám zbylo jenom asi třicet minut do oficiálního

srazu u klubovny na společné focení, formování zástupu atd. Májka čekala připravená u plotu na ramena Mohykánů, kteří ji odnesou na náměstí v průvodu k oficiální veřejné stavbě.

Nebudeme si nic nalhávat, vyhlášené časy dodržuje asi pět lidí z celého střediska, a tak je trochu pro ostudu, že jsme se trousili dohromady asi čtyřicet minut. Místo společného focení v 17 hodin jsme se fotili o hodinu později a jelikož jsem dělal technický předvoj celého průvodu, který šel od klubovny na náměstí a poté do parku, neměl jsem moc času a docela jsem se naběhal. Díky Benjímu jsem se ale naběhal polovičně, tak jsem aspoň za to rád. Jak jsem se již zmínil – udělali jsme si před klubovnou pěknou společnou fotku ke sto letům Junáka, předtím Petr rozdál krásné výroční mince za zásluhy. Určitě to mnohé přivedlo ke zpytování svědomí, aby trochu více mákli a nenechávali staré a unavené Junáky pracovat na všem samotné. S naplněným autem všech potřebných propriet jsem se odebral před průvodem na náměstí, akorát jsem domotal ochranou pásku na odstup lidí při stavění májky a už jsem za rohem viděl krojovaný průvod. Všechno bylo na čas. Májkaři vstoupili po vyzvání Petra mikrofonom před sto či dvěstěhlavým publikem do ohraničeného kruhu, odkud jsem vyhnal za

patříčné nevole sedící důchodkyně. Snad mi to už prominuly. Stavění májky se obešlo bez větších problémů, počet temovacích kůlů, které jsme připravili s Ifem v pátek, vyšel skoro přesně, až jsem začínal mít strach, zda jich není málo, pomocné zdvihací lano z májky spadlo napoprvé, Mohykáni udrželi pěknou rovinu, takže se májka nikam nekácí. Prostě dobrá práce. Milé rozptýlení přišlo s povedenou soutěží pro malé čarodějnice, soutěžily o tu nejkrásnější. Několikrát se proměňovaly, za zvuku hudby se představovaly a dostávaly od vybrané poroty mašle, jejichž počet značil, jak moc se líbily. Do finále postoupily tři, ostatní se odměnily na

náměstí, zbytek dole u ohně. Ale to už hořely pochodně v rukách všech krojovaných přihlížejcích, kteří pomalu začali tvořit formovaný průvod za kapelou. V čele se nesla cedule s oznámením výročí, poté střediskový, státní i oddílové prapory, hořící pochodně a samozřejmě i čarodějnice. Lidí šlo z náměstí průvodem poměrně hodně, ale to už jsem zase po bleskurychlém úklidu metal autem k parku, kde jsem strhnul zelené plachty zakrývající oheň, které jsem nechal u stánku Holanďanů s prosbou o hlídání, přinesl sudy na louče a průvod mohl spokojeně vstoupit. Junáci utvořili kruh, Tínek vyskočil na hranici a přinesenou čarodějnici bez milos-

ti připevnil ke kůlu, aby mohla bídne zahynout. Vyhlásila se soutěž o Miss čarodějnice, nejen zlaté koště vítězku určitě potěšilo. Čtyřmi smolnými pochodněmi byl poté zapálen hraniční oslavný oheň, lidé zatleskali, líbilo se. Já vybral s Benjím louče od patříčné olejem zamazaných dětí zpátky do sudu a došel pro dvě zelené roztrhané plachty, které tvořily zelnou kupu u čtyř Holanďanů. A hle! Byla tam jenom jedna. Marně jsem se po ní ptal, zda si ji někdo nevzal. Ne. Prostě zmizela. Kamsi. Oběhl jsem, co se dalo, ale tento nemilý zázrak jsem si nedokázal nijak vysvětlit. Tak ať dobře někomu poslouží protřhaná plachta dvakrát dva metry. Opět jsem naplnil auto všemi věcmi, které bylo nutné odvést a odjel jsem s Petrem a Tínkem ke klubovně všechno tak nějak pouklidit. Do parku jsem se dostal přes ještě několik dalších zastávek kolem půl deváté docela znaven, a tak hrdě veřejně bez ostychu prohlásím, že jsem si rád sedl na zídku vypuštěného jezírka a dal si společně s kamarády vytoužené podchlazené pivo v kelímku, zatímco jsem se díval na krásně hořící hranici, Petr mladší zřejmě nemohl uvěřit, že se nám povedlo udělat zase oheň, který hoří. Neformální oslava pak probíhala až do pozdních hodin, jako od srdce zodpovědný člověk jsem vyčkal na ohlášený záťah technických služeb, které přijely, dvě hodiny poseděly v multikáře, aby následně vylily na oheň tisíc litrů vody k uhašení. Pravda, povedlo se, by byl zázrak, kdyby oheň hořel v tom jezírku, které vytvořily. A tak jsem mohl spokojeně odejít s pocitem, že od našeho ohně nic nevzplane.

Tím ale pálení čarodějnice neskončilo. Pro veřejnost ano, nicméně já s několika dohodnutými borci, kteří kývli na souhlas, jsem se druhý den v úterý 1.5. sešel opět v 9 hodin u klubovny, abychom naložili nářadí na likvidaci zbytků ohně v parku a odebral se na začističovací práce. Proběhly vcelku rychle, za hodinu intenzivní práce jsme měli uklizeno, že nebylo poznat, kde oheň stál. Tak jsme dobří! No, ale je pravda, že jsme přeplnili jeden sud popelem, prasklo nám při jeho odnášení dno a všechno se vysypalo, ale to stane i těm lepším. Technické služby to snad přežily. Ostatně: myslím, že jim tou organizací pálení čarodějnic každý rok docela pomůžeme.

Po obědě jsme se sešli u klubovny, abychom netradičně provozovali Dětský den právě tam. Letošní počasí o oslavách nemělo žádnou chybu, ačkoli bylo sluníčko docela silné na naše ještě asi zazimovaná těla. Vytahali jsme atrakce, každý přítomný bezprizorní starší skaut dostal nějakou na starost, ale nakonec v tom byl docela chaos, ale protože nikdo z rozumnějších jedinců neměl po všech uklízcích a přípravných akcích chuť něco řídit, nechali jsme všechno žít svým životem. A nakonec se to povedlo, děti absolvovaly různé atrakce, za odměnu dostaly nějakou sladkost, nebo dokonce i plastovou střilecí pistoli, když se jim povedlo lukem střílet do terče, nebo kuší do obrázku srnce. Upřímně řečeno, dorazilo nakonec devadesát procent dětí skautských a jenom zlomek veřejnosti, která sice byla zvaná a v parku visely cedule, kde je možnost nás najít, dokonce to bylo vyhlašované i rozhlasem, ale v tak pěkném počasí při prodlouženém víkendu to zkrátka

málokoho zaujalo. S tím se nic nenadělá. Po pár hodinách jsme začali disciplíny sklízet, zbyl jenom zapálený oheň, na kterém si ještě poslední jedinci opekli buřt, stáhla se nejlepší atrakce celého odpoledne – puštěná voda z ostříkovače za plotem pod jabloní – a děti se skoro bez rozloučení vypařily, stejně jako se objevily. S některými dobrovolníky jsme pouklidili vevnitř (díky Jano!) a s jinými venku. Nakonec i ostatní zmizeli jako pára nad hrncem a my zbylí jsme v příjemném chládku konírny zůstali sedět bez povšimnutí. S Petrem, Sympou, Albim, MM a Tínkem jsme se snažili zhodnotit ten dlouhý maratón oslav, který jsme letos naplánovali – vlastně, on se tak trochu naplánoval sám. Hodnotili jsme dlouho a prostory klubovny opustili až za zapadajícího sluníčka a za zmatečného pobíhání Sympy, že ztratil klíče. Doufám, že je našel doma.

Jménem svým a možná i celého střediska, pokud se neurazí jeho členové, si dovolím poděkovat všem, kteří se na celém náročném prodlouženém víkendu jakkoli podíleli, bez nich by nebylo v Dobrušce nic, nebo jenom poplatná a plytká legra-

ce! Díky všem, tradice je nutné dodržovat, takže se snad zase za rok do něčeho pustíme! Pokud jsem něco důležitého zapomněl zmínit, omluvte mou děravou paměť, fotky snad napoví více.

Dovolte mi nakonec citovat klasiku, spisovatele Karla Čapka: „Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstali stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky. Kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždy jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl dříve a vždycky. Kdo mění víru, neměl žádnou. Člověka nepředěláš, jenom se ti vybarví.“ A stejné je to v rámci skautingu. Přiji mu z celého srdce dalších sto let, tentokrát bez přerušení.

Brigáda na májové oslavy 27.4.2012

Antoonova obnova slibu 29.4.2012

Příprava ohně 30.4.2012

Oslava 100 let skautingu 30.4.2012

Dětský den 1.5.2012

ODDÍL MĚĐÁTEK a TYGRŮ

Pozor, pozor, přinášíme zaručeně kvalitní a pravdivé informace o schůzkách Meďat a Tygrů!!! Nějak nám to uteklo a vše už bují a kvete a na obzoru je již cítit vůni tábora. Přípravy vedoucích jsou v plném proudu, děti si zatím užívají schůzek, a když si vzpomenou, vyndají po schůzce (nebo po několika) pomáchanou a od zbytků svačiny umaštěnou přihlášku na tábor.

Pojede nás docela dost a letos budeme mít na Mastech novinku v podobě mladších vlčat a světlušek. I když už jsou od nás rok pryč, ještě jsme na ně nezapomněli. Tak doufejme, že si všichni přibalí do kufru dobrou náladu.

A čím jsme se zabývali na schůzkách v uplynulém období? Naprostou většinu času trávíme venku. Ať už u kluboven nebo na různých místech Dobrušky a okolí. Oblíbená je Trojice, či Petránova zahrada na cestě k ní. Tam se dá docela dobře blbnout a hrát, jen cesta tam je s tím „pytlem blech“ někdy zdlouhavá.

Často také hrajeme a sportujeme na hřišti u základní školy. Dnešní foto-příloha je ze schůzky, na které jsme poznávali pomocí šipkované různá zákoutí Dobrušky a skončili jsme v parku. Byl s námi i náš věrný pomahač Ondra (díky!!!) a hráli jsme dobývání hradu a různé disciplíny v hodu šiškou. Na zpáteční cestě jsme se ještě „vyblejskli“ u koule na náměstí, když nás ještě, než přiběhli nestíhající vedoucí, sprdnul jeden pán, že na tu kouli moc šaháme.

Také jsme si jednou u klubovny spolu s Petrem pletli všechno možné z proutků. Moranu, májku, čarodky a dětské májové soutěže jsme si také užili dosyta. Tak, ať je Vám všem hej, přeje za vedoucí Meďat a Tygrů.

If

Březen a duben byl u světlušek (alespoň těch pondělních) ve znamení horlivých příprav na závody, které se uskuteční teď v sobotu 12.5. Dobře, horlivých není asi úplně správné slovo, ale myslím, že holky nezahálely. :) Protože se celkem začalo oteplovat, mohly jsme většinu schůzek trávit venku. Vzaly jsme si příklad z toho, že škola má být hrou a všelijaké potřebné znalosti naše šikovné světlušky získávaly většinou formou hry. Tak například dopravní značky jsme s nimi nejdřív prošly, aby vůbec věděly, alespoň trochu, co znamenají a potom si zahrály hru, ve které jim Káťa vždycky nejdřív řekla název značky (bez obrázku) a holky k ní měly najít správnou dvojici-obrázek. Taky jsme podobným stylem procvičovaly zdravotní vědu. Pár schůzek jsme daly světluškám od „učení“ oddych a zahrály si jejich tolik oblíbenou a milovanou hru: tradiční šipkovanou. Ale pozor, u nás měla jiný název, ale na ten už si bohužel nevzpomínám. :) Hlavní je, že holky nejdřív vůbec nevěděly, o jakou hru se jedná. Další oddychovou schůzku světlušky nejdřív vyluštily zašifrované názvy různých míst (Pečovatelská služba, Marta, Laichterka, klubovna Slunečnic a dětský koutek na sídlišti) a potom na ta místa vyrazily a na každém našly jednu indicii. Když pak daly všech 5 indicií dohromady, dozvěděly se, že mají jít do Ježibabárny, kde na ně čekal poklad v podobě čokolády. To byste nevěřili, jak obyčejná čokoláda udělá holkám radost. Obzvlášť, když si každá může dát víc než jeden čtvereček. :D A abych nezapomněla, jedna schůzka byla pro nás výjimečná, protože ve-

dení převzal Petr a i nás vedoucí naučil mnoho užitečných věcí. Tak třeba jak správně držet a podávat nůž. Taky jsme si vyzkoušely ořezat nožem klacík do špičky, zatlouct hřebík nebo ho naopak vyndat kleštěmi. Nechybělo ani řezání dřeva pilou. Holky to teda, jak jsem si všimla, dost bavilo a myslím, že jim to i šlo. Nejvíce je bavilo asi řezání toho dřeva. Řekla bych, že schůzky byly jednak zábavné, ale zároveň i naučné. Tak nám držte palce na závodech. Mějte se hezky, ahojoj.

Maruška ☺

Tyto měsíce jsme měly docela dost mimoschůzkových akcí, jako například vítání jara (vynášení Morany), výprava a zkoušky na závody.

Jak už možná víte, světlušky se chystají 12. května na Svojsíkovy závody (držte nám palce). Protože některé na závodech ještě nikdy nebyly, rozhodly jsme se pro ně takové „simulované“ připravit. Tyto závody se konaly 6. dubna v Provozském údolí. Byly jsme čtyři vedoucí a u každé holky plnily 1-2 úkoly (zdravověda, logické myšlení, práce s mapou atd.). Další úkoly (poznávání rostlin, zvířat, dopravních značek a důležitých osobností) probíhaly po celou trasu. Holky byly rozdělené do třech skupinek. Sice jich přišlo jen devět, ale přesto si myslím, že se závody povedly a holky to naostro zvládnou. :)

Jako každý měsíc, měly jsme i tentokrát výpravu. Sešly jsme se 21. dubna na Laichterce a odtud jsme jely autobusem na Skalku. Zde jsme si nejdříve zahrály pár

her a pak jsme se vydaly na cestu. Cílem byla Lhota Netřeba, kde jsme si měly opéct buřty u mé babičky. Šly jsme pod zámek, kolem Židovského hřbitova, který jsme si prohlédly. Ale co se nám cestou nestalo. Samozřejmě jsme zase pokračovaly s trpaslíky a Bilbem Pytlíkem za drakem (pozn. celý rok máme na téma Hobit). Tentokrát jsme ale potkaly skřety. A nejenom to, skřeti nám zajali Marušku, kterou jsme musely vysvobodit. Sice se některé světlušky bály, ale nakonec jsme ji zachránily. Pak jsme už bez dalších zastávek došly do Lhoty. Zde jsme se pokoušely za dost silného větru rozdělat oheň. Po půlhodinovém snažení se to přece jen podařilo. Sice jsme byly krásně vyuzené, ale buřty jsme si mohly opéct. Když jsme dojedly, vyrazily jsme opět na cestu. Šly jsme kolem Kačenáku (rybník), Studánky až do Chábor. Odtud jsme jely autobusem zpátky do Dobrušky. Kolem 15 hodiny jsme byli doma. Světlušek bylo asi jedenáct a počasí bylo nádherné (a to hlásili hrozný déšť – nevěřte předpovědím!).

Káťa

ODDÍL SLUNEČNÍK

Opět po uplynulých měsících vás chci alespoň ve zkratce informovat o tom, co se dělo v našem oddíle. Kromě toho, že jsme hrály mnoho her, počínaje oblíbenou hrou na Toma a Jerryho konče Kimovkou, měly jsme i spousta práce.

Jelikož nám začalo jaro a vše se probouzí, probudily jsme se i my a zjistily, že by bylo zapotřebí trochu „vygruntovat“ naši klubovnu. Proto jsme se sešly jednu páteční schůzku a celou jsme ji zasvětily uklízení. A ačkoliv uklízení nepatří mezi oblíbené činnosti většiny z nás, holky prohlásily, že je to bavilo. Omyly jsme okna, přičemž jsme použily všechny možné prostředky zaručující dokonalý lesk i blesk.

Také jsme dostaly za úkol vyrobít čarodějnicí. Vyráběly jsme ji z toho, co dům dal. Přesněji

řečeno „prošmejdivy“ jsme celou klubovnu a co se dalo použít, použily jsme. Nesmím ovšem opomenout a tímto poděkovat Martinovi za seno, které nám obstaral v kozím chlívku u své babičky. Možná proto jsme mezi stébly trávy nacházely i kozí bobky a možná to byl ten důvod, proč zavánělo tak nevábně. Myslím, že jsme si při vyrábění užily spoustu legrace. Kromě účasti v čarodějnickém průvodu, musím i zmínit, že jsme se zúčastnily Prvního máje, kde jsme každá hlídaly nějakou disciplínu.

My starší, kteří jedeme o prázdninách do Holandska, jsme také byly v Orlickém Záhvoří na brigádě sběru kamení. A protože bylo potřeba, musely jsme i zahánět krávy, což byl pro některé jeden z nezapomenutelných zážitků.

Byla u nás projevena i snaha něco se naučit. S mladšími holkami procvičujeme morseovku, uzlování a kytky. Také jsme jednu schůzku osvěžovaly zákony a snažily si je zapamatovat formou hry. Ta spočívala v tom, že se v lese na Trojici poschovávaly zákony, které ve skupinkách hledaly. V každé skupince pak měly za úkol natrénovat scénku a v ní předvést, formou nějaké situace z obyčejného života, kde lze tento zákon uplatnit. Ostatní pak hádaly, o který zákon se jednalo. To je asi tak vše, co jsem vám chtěla říct. Mějte se a užívejte sluníčka!

Pája

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Poslední dva měsíce byly bohaté na skautské akce. Například vynášení Morany, skautský Máj, 100let skautingu v Čechách a čarodějnice. Takže u většiny schůzek bylo o program postaráno. Se slunečnicemi jsme se dohodli, že my uděláme Moranu a oni čarodějníci. A tak jsme se dali s klukama do práce. Za to nás musím pochválit, protože

se nám opravdu povedla. Během jedné schůzky jsme si chtěli zahrát softbal, ale díky našemu malému počtu a to přesto, že jsme se sešli úplně všichni, tak to nebylo možné. Proto jsme si museli hru přizpůsobit našemu počtu a tak místo naprosto běžných čtyř met jsme hráli pouze na tři. A i po téhle drobné úpravě jsme si hru velmi užili. Když

se začal blížit skautský máj bylo potřeba vše připravit. A tak jsme spolu s ostatními skauty připravili oheň a vyrobili májku. I když na tuto schůzku dorazili všichni naši členové, tak skoro všichni s omluvou odešli a na brigádu zůstal pouze Kukačák.

Standa

SCHŮZKA OLDSKAUTŮ 24.4.2012

TIP NA VÝLET

PŘEJEZD MINIVELEHOR

Přejezd čeho? Minivelehor! To je co? Krkonoš! Největší minivelehor v Evropě. Krásný souvislý hřeben s pěknými výhledy. Za dva dny? Za tři? Za pět? Jak chcete a kolik máte sil!

Nemám rád, když vyprávím o něčem, o čem nemám ani tušení (což je pravda, že se mi stává nejvíce ve škole..), a proto popíšu tento tip z osobních zkušeností, kdy jsme se společně s GOREm vydali v polovině března na běžkařský přejezd ještě zazimovaných Krkonoš. Pokud nemáte rádi zimu, tak si ji zkrátka odmyslete a skutečně něco podobného, třeba s oddílem, v létě.

Ačkoli už nikde v nížinách sníh nebyl a na Pálavě začaly pomalu rašit koniklece, bylo pro vlakové spolucestující velkou neznámou, proč ti dva kluci tahají velké batohy a ještě k tomu běžky v ruce? Nechutně brzy v pátek ráno jsme vstali, dorazili do Opočna a vlakem lehce po šesté ranní jsme se začali ubírat blíže Krkonošům. Z ospalosti nás vytrhl až Trutnov, kde se okolní kopce krásně jarně vybarvily, ale pohled na zasněženou Černou horu oznamoval jasně, že si ještě sněhu užijeme. Autobusem z Trutnova jsme se dostali až do Janských Lázní. Zde pro nás akce nadobro začala. Vzhůru a vzhůru, to byl program pro následující necelé dvě hodiny. Z turistické značky jsme uhnuli přímo do sjezdovky, po jejímž okraji jsme nabírali metry docela rychle. Cestou nám Pražá-

ci ukázali, jak jim jde ježdění z kopce a za těžký prachy vození zadku nahoru, dokonce jsme našim rozhodnutím jít po sjezdovce rozhodli místního borce Horské služby, ale snad to přežil. Nikoho jsme neohrožovali. Na vršku Černé hory jsme konečně vyměnili pohorky za běžkařskou výstroj a dojeli se po příjemně vedené stopě podívat až k vysílači. Je fajn vědět, že největší stoupání už máte za sebou a že jste opravdu na hřebeni. Přes typicky krkonošská místa jako Václavák či Pražská bouda jsme se dostali po červené značce až k Chatě Na rozcestí, kde jsme si dopřáli malou pauzu na příjemném jarním sluníčku. Sněžka se mezitím dostala z oblačného závoje a ukázala se nám v celé své kráse. Pokračovali jsme okolo Výrovky přes kopec nahoru a dolů až na Luční boudu. Čas jsme měli dobrý, a tak jsme

odbočili na Sněžku, kde jsme měli v plánu přespát. Zahrabaní ve sněhu. Varianty přespání na Luční boudě či Výrovce jsme zavrhlí pro značně vysokou cenu a navíc jsme hledali dobrodružství, tak proto. Nahoru na Sněžku to nebyl žádný med, uklouzané namrzlé kameny, sníh povoloval v jarním slunci a zase tuhnul s příchodem mraků. Na Sněžce vítr jako blázen, sníh zvadlý tak, že nebylo možné vykopat lopatou díru na přespání, vyčkali jsme západu slunce a za svitu čelovek ještě sestoupili k polské boudě pod Sněžkou, kde jsme naštěstí objevili bivak v návěži u plechové stěny nedaleké kůlny, takže jsme vyházeli nafoukaný sníh a nasoukali se do díry dvakrát jeden metr, půl metru vysoké. Ani Polka s dobrou duší, která nás přišla přesvědčovat, ať jdeme do chaty, neuspěla, měli jsme perfektní závětrí a zima zase tolik nebyla, což se o vrcholku Sněžky říct v danou chvíli nedalo vůbec. Polospánek střídalo pozorování nádherných hvězd a Sněžky, která svítila díky polskému hotelu nahoře.

Druhý den pěkně naopak vůbec nebylo, vítr nafoukal z Polska značnou oblačnost, ale tak jako tak jsme museli opustit vyhřáté spacáky a nasoukat se do studených běžkařských bot, abychom pokročili na druhou stranu hřebene. Kvapem jsme si všechno sbalili, v patřičném silném větru a mlze se sněhem se odebrali brzo na cestu. Po polské straně a po hranicích jsme pokračovali až na Špindlerovu

boudy, cestu jsme měli zpestřenou přejezdem namrzlých ledovosněhových desek, na kterých sotva držely hrany lyží, GOR se dokonce sklouzl po zadku dolů, já se pro změnu asi třikrát natáhl dopředu. Ze sněhových plání jsme shlíželi do promrzlé ranní nížiny na polské straně. Zkrátka zábava a radost přežívání v přírodě. Lidi nikde, v tom saigonu by ani psa nevyhnal. Nad Špindlerovkou jsme neriskovali a prudký kopec sešli. S těžkými batohy a foťáky by šlo o zdraví. Na Špindlerovce jsme si dali snídani, lidé teprve vstávali a my už měli skoro deset kilometrů v nohách. Počasí se nelepšilo, a tak jsme se rozhodli zase pokračovat dále. Okolo bývalé Petrovy boudy přes Dívčí a Mužské kameny, Vysoké kolo až na Sněžné jámy. Cesta pořád stejná – vítr, že se proti němu nedalo skoro ani jít, namrzlý sníh, na kterém to klouzalo a po sněhu se nešlo hnout. Do toho začala mlha na pět metrů, takže jsme Sněžné jámy skoro minuly. Škoda, jenom chvíli jsme měli možnost vidět nad údolím cestu, na níž umrzl Hanč s Vrbatou při slavných závodech. Ani jsme se nezastavovali, když nebylo nic vidět, nikoho jsme nepotkali, od Jam jsme sjeli až k opevněnému Violíku po zledo-

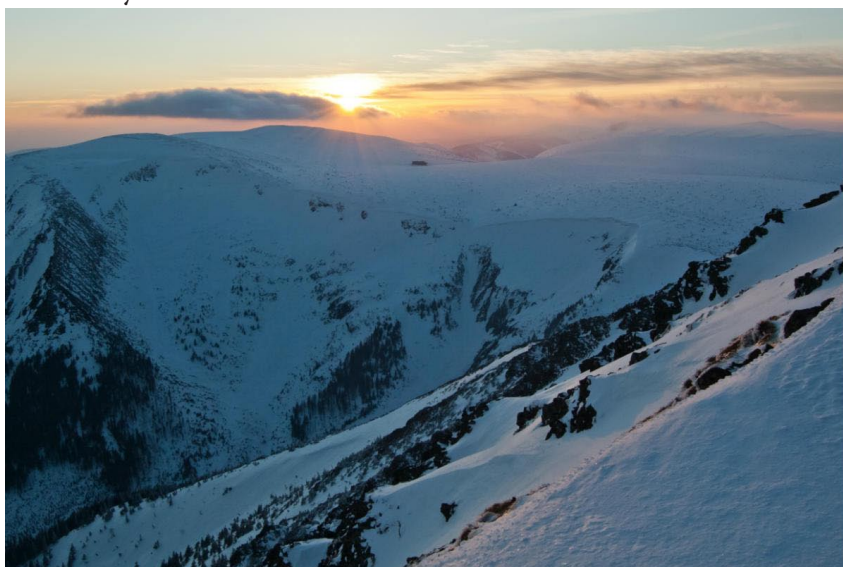
vatělé uježděné cestě a následně až k Vosecké boudě, která nám udělala na chvíli zázemí, protože byl čas oběda a hlavně byla v závětrí. Lidmi se to tu jenom hemžilo, nikomu se nahoru na hřeben nechtělo, a když od nás zjistili, že jedeme až ze Sněžky, mnozí nám nevěřili. Od Vosecké boudy jsme sjeli úžasných deset kilometrů až do Harrachova, nemusel jsem hnout nohama, stačilo se jenom odpichovat a křičet na skupinky chodců, co šli čtyři vedle sebe a nebylo se kam uhnout. Naštěstí jsme to všichni přežili ve zdraví, jenom můj výtečný pád nepřežil filtr na foťáku. Ale to se stane. V Harrachově nás přivítal déšť a trochu opožděný autobus, nicméně nám čekání zpříjemnil místní upovídaný sportovec, kterému mohlo být okolo třiceti. Pře-

sunuli jsme se do Tanvaldu na vlak, který nás utahané a vyfoukané krkonošskou hřebenovou vichřicí okolo deváté hodiny večerní zavezl až do Jaroměře, kde už nás čekal dohodnutý odvoz do Dobrušky.

Co říct závěrem: za dva dny jsme na běžkách ujeli skoro šedesát kilometrů a trasa, kterou jsme absolvovali, je ideální na dvoudenní přechod natěško v létě, jde zkrátit a nastoupit na hřeben i z jiných míst. Dvoudenní výprava se staršími dětmi jako průprava na tábor a život s batohem jako dělaná. Ačkoli spaní venku není standardně tolerováno, je mnoho možností, kde přespat legálně, nicméně to bude stát nějakou tu korunu. Jednou za čas tu oběť ale není problém přinést a získáte tím aspoň jistotu, že budete mít střechu nad hlavou a nikdo vás nebude v noci budit a pokutovat.

Takže: neseďte doma, vyrazte do hor, je tam vždycky krásně, i když počasí nepřeje!

Cestám zdar

TIP NA KNIHU

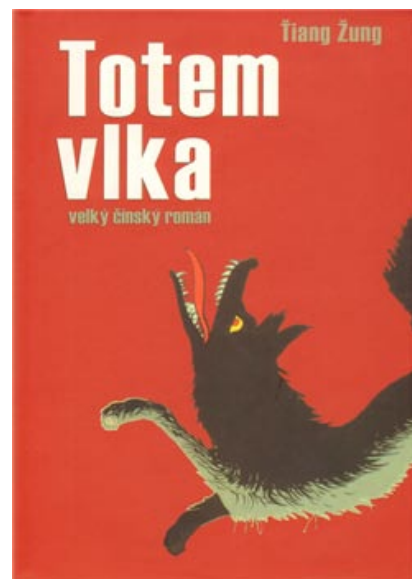
TIANG ŽUNG – TOTEM VLKA

Původně jsem byl zcela rozhodnutý napsat o nějaké další knížce pro děti a mládež, ale pak se stalo něco, co mě přimělo nechat dětské knížky až na příště. Na jaře loňského roku jsem zahlédl tlustou knihu s rudým přebalem, na němž bylo pod vyobrazeným malovaným vlkem velkým písmem napsáno „Totem vlka“, vzadu pak něco ve smyslu „velký čínský román o oblasti Vnitřního Mongolska“. Dvakrát trefa do černého – nejen, že mne přitahuje oblast celého Dálného východu, ale rovněž mne po četbě mnoha knih, zejména Čingize Ajtmatova a Antonína Bajaji, lákají literárně veškeré věci týkající se vlků. Na přelomu ledna a února jsem onemocněl a při léčebné proceduře jsem sáhl po této skoro šest set stránek „tlusté“ knížce, na kterou jsem přes rok neměl naprosto čas a během několika mála dní jsem ji přečetl. Zážitek z ní budu mít navěky a lituji, že nebyla dvakrát delší.

Ťiang Žung (*1946) je pseudonym čínskému autoru, který by bohužel několikrát ve vězení, nebo měl jiné problémy s

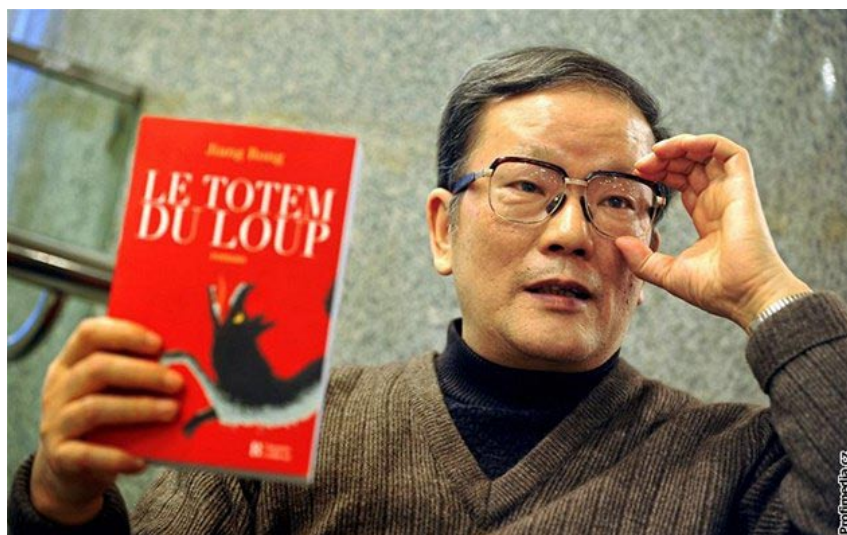
čínským totalitním režimem za své svobodomyšlné přesvědčení a kdyby tento román uvedl pod svým původním jménem, nikdy by zřejmě neměl šanci vyjít. Paradoxem je, že je momentálně v prodejnosti jeho román srovnáván s nejúspěšnější čínskou knihou Rudou knížkou od předsedy Maa, ačkoli se kvalitou srovnat samozřejmě naprosto nedají.

Totem vlka je sonda do života mongolských honáků a pastevců v šedesátých letech dvacátého století v Olonbulagské stepi, která se rozprostírá na severovýchodě Číny v provincii Vnitřní Mongolsko. Sem odjíždí několik pekingských studentů „na zkušenou“, mezi nimi i hlavní hrdina Čchen Čen, jenž je autorovo mladší já s četnými autobiografickými prvky. Ve strhujícím románovém příběhu, který sice popisuje skutečný příběh a v něm základní souboj člověka s vlkem v drsné a často nehostinné stepi, jde však o mnohem více. Román se snaží o odhalení pravého *totemu vlka* a jiných stepních model, poukázání na kult stepních národů. Vlk je pro

lid ve stepi nikoli jen krvežíznivý soupeř, který bezdůvodně napadá ovce či koně, ale rovnocenný partner v zachování dokonalého společného života, jeden bez druhého nemůže být. Bohužel se nekonečné a nedotknuté stepi začínají s příchodem dalších a dalších Číňanů měnit a cíleně se na nich hospodaří, zakládají se zemědělská družstva, což step definitivně zničí a přeměňuje v poušť. Toto je velkým traumatem pro všechny Mongoly, kteří se ve stepi narodili a kteří přírodu a *totem vlka* vyznávají.

Hlavní dějovou linií je Čchen Čenovo dobrodružství, kdy se mu podaří chytit v noře malé vlče a začne ho u své jurty vychovávat. Místním pastevcům se jeho nápad vůbec nelíbí, nesluší se na Číňana, aby držel v zajetí tak svobodné zvíře, jakým vlk beze sporu je. Čchen Čen všechny přesvědčí, že je to jen vědecký projekt, kterým chce bezprostředně poznat zvířecí život. Bohužel se mu tragicky vymyká chov zvířete z rukou a nakonec toho sám hořce litu-

je. Tato křivda, kterou způsobí svému milovanému vlku i stepi, v níž našel matku živitelku a sám jako jeden z mála Číňanů upřímně věřil v *totem vlka*, ho zasáhne na celý život. (To dokazuje i autorův doslov, kdy se do Olonbulagské stepi vrací po mnoha letech, aby odčinil vše, co proti stepi vykonal, i když v tom nebyl primárně zlý úmysl.)

Mimo to je příběh knihy plný taktických bojů honáků s vlky, dramatické scény na otevřených plání vás naprosto pohltí a bu-

dete mít možnost ucítit ve vlasech vítr, jako byste na uhánějícím koni seděli vy sami. Často jsou některé věci popisovány až do hrůzu nahánějících detailů, nad kterými zůstane rozum stát, mnoho krve bude prolito v nevinné stepi. Dílčích příběhů je zkrátka mnoho a dá se říct, že má celé dílo i několik „vrstev“.

Několik dlouhých let sepisovaná kniha Ťiang Žunga z jeho deníku a vzpomínek vyšla v několika jazycích a máme velké štěstí, že právě v češtině vyšla ve

své nezkrácené a původní podobě, například v angličtině se dočkáte polovičního vydání bez nejlepších pasáží.

Pro mne literární událost posledních měsíců, která ve mne zanechala hluboké stopy, stejně jako kola čínských terénních aut při kolonizaci nádherné panenské stepi.

TIP NA HRU

HRY NA ROZVOJ MYŠLENÍ

Každý den, každou chvíli používáme náš mozek. Ať už ve škole, v práci či v normálním běžném životě. Tu si potřebujeme zapamatovat jméno nového kamaráda nebo vymyslet slovo do křížovky, jindy si zas vzpomínout, co jsme měli koupit. A aby nám to myšlení šlo lépe, přináším vám pár her na jeho procvičení...

Na písničky

Všichni hráči se posadí do kruhu a jednoho nešťastníka vyšlou za dveře. Po jeho odchodu si zvolí nějakou známou píseň a rozdělí si mezi sebe jednu její sloku tak, aby každý v kruhu měl jedno slovo.

Poté je hráč za dveřmi zavolán zpět. Stává se nyní lékařem, který musí vypátrat, jakou písní jeho psychicky labilní pacienti onemocněli. Klade jim otázky libovolného charakteru - od „Líbí se ti modrá barva?“ po „Jak se jmenuje tvoje babička?“. Tázaný pacient však musí v odpovědi (která klidně může postrádat veškerý logický smysl - je přece duševně narušen) vždy použít své slovo z písně (zvolena byla česká hymna: „KDE bych já k tomu přišel...“, „Stěhovat se můžeš celý život, ale DOMOV máš, holenku, jen jeden.“). Když lékař stanoví správnou diagnózu, vrací se mezi pacienty, za dveře je vykázán jiný pan doktor a hra pokračuje dál...

Na řečníky

Na začátku vymyslíme téma - o pár víc než je hráčů. Mohou být libovolná nebo je můžete všechny zaměřit třeba na tábor, rostliny, Vánoce..

Hráči si vylosují své téma a mají krátký čas na přípravu. Úkolem je minutu mluvit na dané téma, neopakovat se a mluvit smysluplné věci. Na závěr u každého hráče vyhodnotíme, jak si vedl - jestli dodržel časový limit, jaký byl celkový dojem z jeho projevu, jestli mluvil na dané téma nebo jestli třeba často nepoužíval ono záludné „eee“ mezi větami. Pokud to chceme dotáhnout do detailu, můžeme posoudit, jak se kdo při projevu choval, jestli neměl ruku v kapse, nežmoulal papírek nebo nekoukal někam do stropu.

Uvidíte, že ač je minuta na první pohled málo, tak před publikem bude neuvěřitelně dlouhá.

Parlament

V této hře proti sobě hrají dvě družstva - politické strany. Účelem je dosadit na všechna křesla parlamentu politiky ze své strany. To ovšem není tak jednoduché, neboť před začát-

kem hry každý vhodí do osudí lísteček se svým jménem a následně si náhodně nějaké jméno vylosuje. Od této chvíle se bude jmenovat podle jména na lístečku a své „nové“ jméno nesmí nikomu říkat. Hráči si sednou do kruhu, a to tak, že nikde nesmí sedět dva hráči ze stejné strany vedle sebe. V kruhu vyznačíme 4 místa vedle sebe (např. 4 židle), která budou představovat parlament (ten je již od začátku obsazen dvěma hráči z každé strany). Po levé ruce hráče, který sedí v parlamentu nejvíce vlevo (ze svého pohledu) necháme jedno místo volné.

Hru začíná hráč, který má volné místo po pravé ruce. Hráč řekne: „Chci vedle sebe Matěje“ a ten, který má na svém lístečku jméno Matěj se zvedne, půjde si sednout vedle něj a vymění si s ním lístečky se jmény! (takže ten, kdo začínal, se nyní jmenuje Matěj). Hráč může samozřejmě říkat pouze jména, která jsou ve hře (žádné jméno se nesmí vyskytovat vícekrát). Dále pokračuje ten hráč, kterému se po pravé ruce uvolnilo místo. Hra končí v okamžiku, kdy na všech parlamentních místech sedí hráči jedné strany.

Teď se vám jistě zdá, že je to moc složitý a málo zábavný, ale počkejte, až se vžijete do role poslance a budete sesazovat k „vládních křesl“ protihráče a naopak preferovat a pomáhat své straně. Uvidíte, že vás politika začne bavit :-).

Parluc ✂

SKAUTSKÁ SVATBA

ROMAN A KAČKA ŠKOLNÍKOVI

Naši dobří přátelé, dobrušský skaut Doktor a pražská skautka Katka, se rozhodli vstoupit do svazku manželského (a ryze skautského), k potvrzení pronesenými slovy i podpisem došlo pod otevřeným nebem dne 28.4. 2012 v parku Letohrádku Hvězda v Praze za úžasného počasí. Nejen za redakční radu Totemu, ale i za celé středisko přeji novomanželům hodně štěstí a lásky a aby jejich společný život byl tak krásný a uvolněný, jako byl jejich obřad i následná oslava.

OTÁZKA TOTEMU

Blíží se léto, doba prázdnin, ke kterým neodmyslitelně patří tábory. Co daly Tobě tábory dobrého do života a co Ti naopak vzaly?

Roland

Na tábory jsem jezdil 12 let, a to od svého prvního vlčáckého tábora v Kunčině Vsi (1993), přes tábory v Mastech, Velkých Petrovích až po ty v Orlickém Záhoří, kam jsem naposledy jel v roce 2005. Tábory jsem si tak užil od nejmenšího vlčete až po jednoho z vedoucích skautského tábora. Je to poměrně dlouhá doba a s odstupem času musím říct, že mi do života daly víc, než jsem si kdy mohl myslet. Spousta kamarádů, mnoho zážitků při celotáborových hrách, přepadech, bězích přes Yukon, dvojdenkách, táborácích, tradičních záhořských saunách, moře zábavy v časech volna, ale i mimo něj, plnění nejrůznějších bobříků a znalostních aktivit, ale i zážitky ze samotného stavění a bourání tábora, na to se nezapomíná... I když jsem z

„kolotoče“ všech táborů už na delší dobu vypadl, i nyní si s sebou nesu všechny získané znalosti, dovednosti a kamarádství a jsem rád, že je mám - nikdo mi je nesebere. Rád na to vše vzpomínám a snažím se to čas od času „oživit“, i třeba tím, že se na tábořiště, když mám čas, snažím aspoň na chvíli vrátit...

A co mi tábory vzaly? Napadá mě jen několik párů bot, pár kusů oblečení, několik desítek hodin spánku a díky tradičním táborovým sestřihům vlastně někdy i dost vlasů...

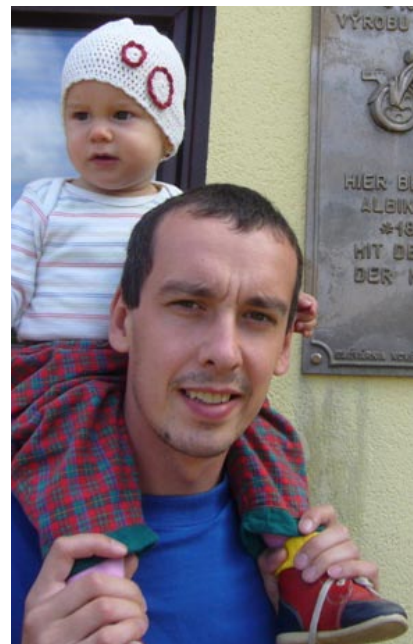
Dana Friedová

Když jsem se v roce 1969 nadšená vrátila ze svého prvního skautského tábora, věděla jsem, že bez takových zážitků už nikdy nechci být. Svůj dívčí skautský tábor jsem mohla zažít už jen jeden, pak nám - k našemu zděšení a roztrpčení - fungování oddílu zakázali. Přesto jsem si našla cesty, jak být zase

na táboře, a vím, že moji kluci z oddílu Stopařů na to dodnes vzpomínají. Po roce 1989 jsem Meddymu slíbila, že se nějak zapojím do činnosti, ale že jako učitelka prostě nemůžu vést oddíl. Ráda vařím, proto jsem se hned s chutí pasovala na táborovou kuchařku. Tábořiště i chaloupku v Mastech jsem si zamilovala a od roku 1991 jsem tu nasmažila už stovky bavorských vdolečků. Co mi tedy tábory daly? Je to něco, na co se celý rok těším - prázdniny, příroda, táborníci, kamarádky skautky (a Ifik), táboráky s písničkami, legrace i dojemné chvíle... A jestli mi něco vzaly? Rozhodně ne! Jsem stále víc vděčnější za to, že tábory patřily, patří a snad ještě nějaký čas budou patřit k mému životu.

Sympa

Tábory jsem opravdu hodně prožíval a pro mou osobu znamenaly velmi mnoho. Na tábory jsem začal jezdit v roce 1987 a první jsem prožil na příměstském táboře v Mělčanech. Byl sice jen na týden, ale byl první. Na tomto táboře jsem poznal mnoho nových kamarádů.

Již druhý byl na tři týdny na Suchém Dole a jako desetiletý jsem si vyzkoušel plnění různých úkolů při táborové hře. Největší zážitek však byla dvou-denní výprava na kterou jsem dostal od svého bratra úplně novou „Usárnu“.

Další tábory byly již na Orlickém Záhoří, kde jsem i svou táborovou sérii v roce 1996 ukončil. Orlické Záhoří má několik pro i proti. Za velké mínus považuji velmi nízké noční teploty a také hlídky, které jsme na táboře držely a byly nekonečně dlouhé.

Jinak vše ostatní bylo velmi příjemné (polední klid), zábavné (hry) i poučné (práce v přírodě). Teď si vzpomínám na jednu úsměvnou příhodu, kdy jsme měli za úkol odlévat stopy zvířat v lese. Když už se všichni vracely s odlitky tak nám sádra nechtěla vytvrdnout. Po přezkoumání nám dodané sádry vedoucím jsme zjistili, že sádra není sádra, ale krásně voňavý prací prášek:-) Třeba na takovéto příhody se opravdu nezapomíná.

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kdo pro nás tábory připravovali.

Táborům zdar!

Kukačka

Byla jsem na spoustě táborů... A vzaly mi toho hrozně moc! No jen si představte, co bych všechno nemusela, kdybych nejezdila na tábory... Ne-spala bych jako jediné dítě s vedoucím pod širákem, nemusela bychumět nazpaměť všechna letní souhvězdí natožpak morseovku, nehonili by mě po louce obří pavouci, nemusela bych se každé ráno a večer mýt v ledové Orlici a cákat a ječet pokaždé, když kolem proletí hovo, nikdo by mě nenutil pobíhat po lese a sbírat papírky, schovávat se v křoví a plazit se v bahně... Nemusela bych házet oštěpem na draka Šmaka, nevařila bych na ohni v kotlíku bramboračku, nezpívala bych u táboráku a nechtěla od Haničky zahrát pořad dokola ty samé písničky, nemusela bych sbírat borůvky do ešusu a pak z něj jíst hliníkovou lžící blbouny, ani držet hlídku v tý největší kose těsně nad ránem a děsit se štěkajících srnců, nemusela bych se na noční hře vyhýbat šajnovačkám a hledat korálky, nebo snad jít v nejhorším dusnu a vedru na dvojdenku na Pastviny... Nemusela bych každou noc spát v tee-pee a ráno

otevřenou plachtou koukat na Kravák, pořád dokola zkoušet mlčení a vždycky se prokecnout hned po nástupu, nehádala bych se s holkami v týpku a vzápětí se s nimi usmířovala, nebolelo by mě od samého smíchu břicho, nenechávala bych nic koňovi a nenosila nikoho na zádech... Zkrátka bych neznala Záhoří, nejúžasnější místo na světě.

Tak vidíte, o co jsem všechno přišla! :-)

Václav Čížek

Jako dobrušský skaut jsem byl celkem na třech táborech, z nichž pro mě byl nejvýznamnější tábor na Šumavě, konaný v rámci akce Junácká šumavská brigáda od 10. do 31. 7. 1948. Jeho hlavním cílem měl být totiž sběr lesních plodů, zejména borůvek. Už skutečnost, že se konal daleko od Dobrušky, v krajině pro nás neznámé a museli se přemístit tam nejen jeho účastníci ale i všechno technické a tábornické vybavení, staly se tyto práce pro nás vlastně i jistým dobrodružstvím.

Cestovali jsme totiž všichni, od vedoucích až po vlčata, společně s materiálem v nákladním vagóně směrem na naše západní hranice do stanice Sušice. Tam jsme museli vše přeložit na nákladní auto a odvézt na místo budoucího tábora, které se snad

podle současných map jmenuje „bývalá Stará huť“. Zde nás potkalo další dobrodružství; Šumava nás uvítala deštěm, ve kterém nebylo možné stavět tábor. Museli jsme zvolit náhradní způsob táboření, ke kterému nám lesní správa poskytla poměrně prostornou budovu po odsunutých občanech německé národnosti. Tak jsme poznali nejen jinou krajinu, ale i prostředí, ve kterých tamější občané žili. Protože borůvek bylo málo, vlčata, za dohledu starších bratrů, hlídala na pastvině pravé horské kravičky. Další starší bratři přemísťovali rozřezané kusy dřeva.

Vlastní tábor jsme začali stavět až téměř s týdenním zpožděním na blízké výšině, což znamenalo potřebný materiál tam odnosit. Se zlepšením počasí se začal rozvíjet obvyklý táborový

život, poznávání přírody a obvyklé skautské aktivity. Pamatuji si, jak jsem byl ve skupině, která měla za úkol vyhledat vhodný strom a upravit ho na táborový vlajkový stožár. Záleželo nám na tom, aby byl hodně vysoký. Vybrali jsme hodně štíhlý kmen, aby nebyl těžký, ale ten při nesení na ramenou v nerovném terénu pružil, takže jsme měli pěkně otláčená ramena bo-lavá ještě po táboře. Musela se dát do provozu kuchyň a postavit hygienická zařízení, z nichž jedno, pro všechny nejdůležitější, dostalo při svém otevření na počest vedoucího tábora bratra Rudly Štáštka název Rudolfinum.

Zlepšené počasí nám dovolilo vykonat i výlety na Pancíř a na Čertovo (Černé?) jezero, kde jsme se v ledové vodě i trochu

koupali. Největším zážitkem pro všechny asi bylo uštknutí zmijí, které si přivodil při jejím chytání bratr Václav Matouš. Byl ovlivněn vidinou, že v Praze ji bude moci dobře prodat. Když si na tuto situaci vzpomenu, obdivuji, jak ji náš vedoucí Rudla zvládnul. Krásný zážitek nám připravil bratr Honza Hartvich, když nám v polních podmínkách upekl buchty. Dostal za to titul rytíř Dejch z Dolků.

Pro mě se tento tábor stal kromě bližšího poznání spolu-bratrů skutečnou školou překonávání nečekaných a nepříznivých situací, tak jak to vyžadují junácké zákony. Ono to heslo „Buď připraven“ má i tento význam. Z tábora jsme se vrátili všichni, zdraví a plni krásných zážitků. Byl to tábor, na který rád vzpomínám.

OKÉNKO DO HISTORIE

O českém Junákově – 3. díl

Minulý díl našeho putování skautskou historií nás zanechal na úsvitu nově se formujícího samostatného státu na našem území. Dnes se zaměříme na události první poloviny dvacátého století, tj. na období prvorepublikového skautingu, zakončené událostmi nacistické okupace, které přinesly první zrušení skautské organizace na našem území.

Vznik Československé republiky znamenal pro náš skauting začátek zlaté éry. Ušlechtilé skautské myšlenky již nic nebránilo, aby se rychle šířila dál mezi mládež, a tak v této době vznikla celá řada samostatných skautských organizací.

V roce 1919 se několik z nich včetně *Junáka* spojilo do *Svazu junáků - skautů republiky Československé*, jehož starostou se stal Josef Rössler-Ořovský (mimo jiné jeden z průkopníků organizovaného sportu na našem území). Náčelníkem byl zvolen A. B. Svojsík a náčelnicí Emilie Milčicová. Tento *Svaz* se stal v roce 1922 jedním ze zakládajících členů světového chlapeckého skautského ústředí,

předchůdce dnešního WOSM (*The World Organization of the Scout Movement*, doslova přeloženo *Světové organizace skautského hnutí*). Naše skautky byly přijaty do Mezinárodní rady skautek, v roce 1928 se pak Československo stalo jedním ze zakládajících členů světové asociace skautek WAGGGS (*The World Association of Girl Guides and Girl Scouts*). Z roku 1919 rovněž pochází dnešní podoba skautského odznaku - lilie se štítkem s psí hlavou.

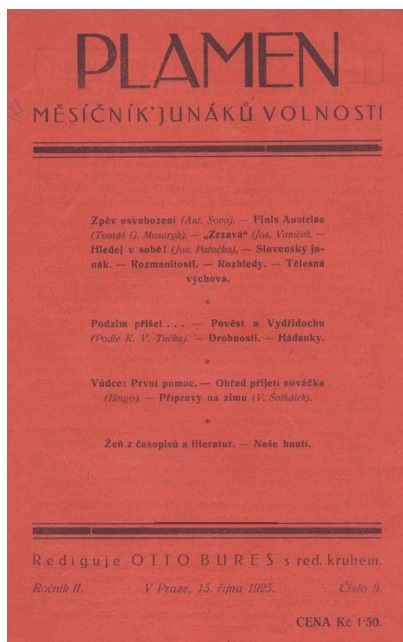
Existovaly ještě další skautské organizace, které do *Svazu* nevstoupily: samostatní zůstali např. *Skauti volnosti* (tehdy druhá největší skautská organizace u nás), kteří se hlásili k myšlenkám lesní moudrosti a socialismu. Dále pak *Spartakovi skauti práce* (komunistický „rudý“ skauting), ortodoxní „Baden-Powellovští“ *BP-skauti* nebo *Psohlavci*, kteří tvořili základ budoucí české *Ligy lesní moudrosti* (právě čeští *Psohlavci*

byli první woodcrafterskou organizací na evropském území uznanou Setonem).

Jiří Wolker v 16 letech

Skautské hnutí se v prvorepublikovém Československu těšilo vysokému respektu, koneckonců českými skautskými oddíly prošlo v té době mnoho budoucích českých osobností. Za všechny jmenujme např. prezidenta Edvarda Beneše, již zmiňovaného básníka Jiřího Wolkera, lékaře Josefa Charváta, cestovatele Františka A. Elstnera (prvního českého účastníka mezinárodní skautské Lesní školy v anglickém Gilwellu), prvního československého ministra financí Aloise Rašína či příslušníka zahraničního odboje a jednoho z pozdějších heydrichovských atentáčníků Jana Kubiše. A. B. Svojsík se stal uznávanou osobností i za hranicemi našeho státu, o čemž svědčí řada vyznamenání (např. řád Stříbrného vlka) i jeho členství v Mezinárodním skautském výboru. Na začátku

část Svojsíkova náhrobku

dvacátých let minulého století proběhly rovněž první Lesní školy na našem území a další významné akce jako např. Národní skautské slavnosti v roce 1922, které by se daly označit za naše první národní jamboree.

O co velkolepější však bylo pro skauting období první republiky, o to pochmurnější měl být jeho konec. V roce 1938 umírá Svojsík na streptokokovou nákazu, kterou si přivezl z návštěvy Ruska. Byl pochován na Vyšehradském hřbitově, jeho pohřbu se zúčastnilo na tři tisíce skautů. V tomtéž roce došlo pod tlakem nepříznivé politické situace a ve snaze čelit hrozbě nacismu k zániku *Svazu junáků-skautů* a ke sloučení všech našich skautských organizací do spolku *Junák*, v jehož čele stanul bývalý legionář pplk. Václav Vlček. Po začátku nacistické okupace však organizace postavená na takových myšlenkových základech neměla dlouhou naději na přežití. V létě roku 1940 Gestapo přepadlo a rozešlo některé junácké tábory

a ve výroční den naší vlasti, tj. 28. října byl *Junák* dekretem státního tajemníka Protektorátu K. H. Franka zcela zrušen, a to jako vůbec první česká občanská organizace. Krátce poté přepadli nacisté ústředí *Junáka* a zabavili veškerý majetek.

Navzdory nepřízni režimu však hnutí pokračovalo v činnosti dále - částečně v ilegality a částečně v exilu. Zapojení *Junáka* do protinacistického odboje potvrdil roku 1941 zvláštním dekretem ministr exilové londýnské vlády Juraj Slávik. Za účast v odboji

zaplatilo životem na sedm set českých skautů. Na jejich počest vznikly mnohé památníky a rok co rok se konají nejrůznější skautské pietní akce, jednou z nejznámějších je setkání na Ivančenkě, kde bylo v dubnu roku 1945 popraveno osmnáct ostravských skautů.

Čerpáno z www.skaut.org

Béna

Skautská mohyla na Ivančence pod Lysou horou

100 let skautingu

Na svátek sv. Jiří, patrona všech skautů a skautek, vyvrcholily oslavy 100 let od založení českého skautingu. Slavilo se po celé republice a zapojil se snad každý, bez ohledu na věk. Někdo na počest uspořádal ples nebo výstavu, někdo vydal knihu, jinde se konaly závody se sto úkalama. Jak jste se v dnešním čísle dočetli, ani dobrušští skauti na toto významné jubileum nezapomněli.

Dovolte mi, abych tuto stránku ještě jednou věnovala tomuto výročí a „našemu milému“ Junáku za těch krásných, ale i obtížných, 100 let poděkovala a popřála mu jen to nejlepší do dalších let, spousty nadšených dětí, trpělivých vedoucích, nezapomenutelných zážitků ale i obětavé práce pro druhé.

Parluc

100 let | českého
skautingu

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ČERVNA 2012

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ČLÁNEK ZE SVOJSÍKOVÝCH ZÁVODŮ

PŘEHLED SKAUTSKÝCH TÁBORŮ

OTÁZKA TOTEMU...

A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Zdena Kunešová, Martina Kunešová, Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Kateřina Voglová, Marie Obršálová, Pavčina Štaffová, Stanislav Škoda, Pavčina Čiháčková, Martin Němeček, Dana Friedová, Pavel Nejman, Kateřina Kubečková, Václav Čížek, Petr Beneš,

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Poláček, Ondřej Němeček a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Ondřej Němeček - Májové slavnosti - Dobruška

Pobyt v přírodě vám nikdo a nic nenahradí. Útěk skautů do přírody je jen návratem do nejdražší naší domoviny, kde jediné můžeme slyšet puls opravdového života s jeho uzdravující a vše obnovující mocí.

Antonín Benjamin Svojsík